

stor Misforstaaelse blandt Tjenestemændene om selve Konjunkturtillæggets Art og Beskaffenhed. Det har aldrig været Mening, at Konjunkturtillægget skulde i særlig Grad være afhængigt af eller bevægeligt efter Priserne paa de Ting, der danner Grundlaget for Dyrtidstillæggets Fastsættelse. Derfor gives der to Tillæg, Konjunkturtillægget og Dyrtidstillægget. Som udtalt i Betænkningen til Tjenestemandsløven og tillige meget udførligt fremhævet her i Tinget saavel af mig som af det daværende Medlem fra Bornholm, der var Ordfører for det radikale Venstre (Koføed), og som i høj Grad havde været medvirkende til Tjenestemandsløvens Tilblivelse, skulde dette Tillæg danne en Maalestok for Velstands-niveauet her i Landet og for, hvordan Indtægtsforholdene var i det private Erhverv, for Arbejderne lige saavel som for Lederne og Ejerne. Det skulde altsaa være en Maalestok, et Udtryk for, at Tjenestemændene kunde faa Del i denne Velstandsforhøjelse, komme op paa det Niveau, som hele Befolkningens Velstand var kommet paa her i Landet, ogsaa Fortjenesterne paa det private Arbejdsmarked. Vi hævdede netop udtrykkelig den Gang, at det var meget muligt — ja, endogsaa meget sandsynligt hævdede jeg for mit Vedkommende —, at Forholdene vilde stille sig saadan, at medens Dyrtiden steg, medens Priserne paa Livsfornødenheder blev højere, vilde hele Befolkningens Velstandsniveau og Fortjenesterne i de private Erhverv muligvis blive nedadgaende. Og hvis man ser paa Forholdene, som de nu er, kan man vist ikke nægte, at Lønningsniveauet og Fortjenesterne i det private Erhverv nu synes at være paa Højdepunktet, maaske endogsaa er ved at gaa nedad, og at der — desværre, kan man maaske ud fra en Betragtning sige — er Udsigt til, at de i den kommende Tid vil gaa ganske betydelig ned. Derfor mener jeg, at naar det nu her foreslaas, at Konjunkturtillægget vedblive ydes indtil Foraaret, er dette et Standpunkt, som Tjenestemændene intet kan have at indvende imod. Vi ser bort fra det, som vistnok ogsaa Tjenestemændene selv maa kunne indse: Udsigterne til Nedgang i det almindelige Velstandsniveau her i Landet og i Fortjenesterne i det private Erhverv. Det er ganske vist saaledes, at f. Eks. Arbejdslønningerne

er gaaet betydelig op i de senere Aar, ogsaa siden Tjenestemandsløven blev vedtaget, men det er lige saa sikkert, at mange og store Erhverv og Bedrifter trues af Nødvendigheden for helt at maatte standse, helt høre op at virke, fordi de ikke kan staa sig i Konkurrencen med Udlandet, og hertil medvirker selvfølgelig ogsaa de Arbejds-lønninger, disse Bedrifter maa udbetale, saa at der er megen Mulighed for, at de, hvis vi overhovedet skal vedblive at holde vor Industri og vore private Erhverv gaende, kan blive nødt til for at bestaa at nedsætte deres Driftsudgifter og deriblandt ogsaa Arbejds-lønningerne. Selv om man paa en vis Maade maa beklage, at Forholdet kan komme til at stille sig saaledes, er det vist et Forhold, man ikke maa være blind for, og det maa da ogsaa nok siges, at naar man staar overfor disse to Muligheder, enten at standse eller betydelig indskrænke vor Industri f. Eks. eller ogsaa, for i nogen Grad at holde den gaende, at formindske Lønnen til Arbejderne, enten det nu bliver i Form af mindre direkte Løn eller i Form af forøget Arbejde, maa det vistnok fra et almindeligt Samfundshensyn siges, at saa er Arbejderne selv bedre tjent med at gaa ind paa den Eventualitet end at komme til at staa ledige paa Arbejdsmarkedet og saa slet ikke tjene noget, ikke have andet end, hvad de faar enten ved Selvforsikring mod Arbejdsløshed eller fra Statens Side. Saadan er vistnok i al Almindelighed Stillingen. Jeg mener derfor ikke, at der paa dette Tidspunkt er nogen som helst Anledning til at forhøje netop den Del af Tjenestemændenes Løn, som gives i Form af Konjunkturtillæg. Naar de faar Lov til at beholde den i den kommende Tid, mener jeg, at det fra Tjenestemændenes Side maa erkendes, at Staten ogsaa i dette Forhold stiller sig kulant.

Men naar der nu er talt en Del om, at Tjenestemændene ikke er fulgt med i den opadgaende Bevægelse, der har været med Hensyn til Fortjeneste og Velstand her i Landet, kan jeg ikke give ærede Medlemmer Ret i denne Betragtning. Siden vi vedtog Tjenestemændenes Lønningslov, er der jo ikke gaaet mere end godt et Aar, og vi var den Gang fra alle Sider enige om, at det var en fuldt ud forsvarlig Lønningslov. Naar vi f. Eks. ser hen til den ensstemmige